

Az elévülés nyugvása az elévülést nem szakítja meg, így a nyugváásra alapot adó akadály megszűnésétől kezdődően az elévülés nem indul újra. A követelés megtérítéséért mögöttesen felelő kötelezett a saját jogviszonyára kiterjedő hatállyal a jogosulttal érvényes megállapodást köthet, a jogosult a mögöttes felelőssel szembeni jogáról lemondhat.

(Ptk.326.§ (1)-(2) bekezdés).

Győri Ítéltábla Pf.III.20.463/2011/6. szám

Az irányadó tényállás szerint a felperesek 2004. április 8. és 2005. december 23. között a P.É. Kft-vel - többször módosított - szerződéseket, illetve előszerződést kötöttek a n.-i 981. hrsz. alatt található ingatlanon a cég által felépítendő (az ingatlan mindösszesen 8/96 tulajdoni illetőségének megfelelő) két társasházi lakás megvásárlására. A felperesek a cégnek mindösszesen 9.075.000.-Ft-ot teljesítettek a vételárból, a lakások azonban nem épültek meg.

A felpereseket az I. r. alperes, mint a cég képviselője, továbbá az ő néhai házastársa a kivitelezés pénzügyi feltételeinek megléte tekintetében megtévesztették, a vételárat, előleget, illetve foglalót az ígért lakástulajdonért cserébe akkor vették fel, amikor már az általuk szerződésben vállalt módon való teljesítésre reális lehetőség nem volt.

A szerződések elkészítője, ellenjegyzője a III. r. alperesi ügyvédi iroda tagjaként eljáró II. r. alperes volt.

A felperesek keresetükben az alpereseket 9.075.000.-Ft és kamatai egyetemleges megfizetésére kérték kötelezni. Az I. r. alperes vonatkozásában hivatkoztak arra, hogy az időközben jogerősen lezárult büntetőeljárás adatai alkalmasak a kártérítési felelősség feltételeinek alátámasztására. A II. és III. r. alperessel szembeni követelésüket arra alapították, hogy a II. r. alperes nem győződött meg az ingatlan tulajdonjogi helyzetéről, az azt terhelő végrehajtási jogokról, tisztában volt az eladó anyagi helyzetével, de erről mégsem adott megfelelő tájékoztatást, tudott a bizonyos tulajdoni hányadokat érintő kettős eladásról, de erről nem tájékozatta a felpereseket, tehát a megbízói érdekei ellen cselekedett.

Az I. r. alperes 6.500.000.-Ft erejéig elismerte a felperesek követelését, míg a II és III. r. alperesek a kereset velük szemben való elutasítását kérték. Elsődlegesen elévülésre hivatkoztak, továbbá kiemelték, hogy a felelősségüket megalapozó jogellenes magatartást a felperesek nem igazoltak, de nem is jelöltek meg.

A beavatkozó a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg 15 napon belül a felpereseknek összesen 9.075.000.-Ft-ot és ezen összegnek 2006. szeptember 30-tól járó kamatát, melyből a III. r. alperes köteles I. r. alperessel egyetemlegesen megfizetni 4.535.500.-Ft-ot és ennek 2006. szeptember 30-tól járó kamatát, továbbá 400.000.-Ft perköltséget, melyből a III. r. alperes 200.000.-Ft perköltség erejéig egyetemlegesen kötelezett az I. r. alperessel. Kimondta, hogy a III. r. alperes nem teljesítése esetén a fenti kötelezésért a II. r. alperes saját vagyonával

korlátlanul felel. Ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az I. r. alperest, hogy fizessen meg az államnak 544.500.-Ft eljárási illetéket, melyből III. r. alperes köteles egyetemlegesen 272.250.-Ft eljárási illeték megfizetésére. A III. r. alperes nem teljesítése esetén a fenti illetékfizetési kötelezettségért a II. r. alperes saját vagyónával korlátlanul felel.

Kötelezte a felpereseket, hogy fizessenek meg az államnak felhívásra 272.250.-Ft eljárási illetéket.

A határozata indokolásában az I. r. alperessel szembeni kereset elbírálása során kiemelte, hogy a Zala Megyei Bíróság 2010. július 9. napján kelt Bf.139/2010/11. számú ítéletével jogerőre emelkedett a Nagykanizsai Városi Bíróság 5.B.462/2007/28. számú ítélete, mely az I. r. alperes büntetőjogi felelősségét több rendbeli csalás büntetében állapította meg, arra figyelemmel, hogy az I. r. alperes a kivitelezés pénzügyi feltételeinek megléte tekintetében a lakások leendő tulajdonosait, így a felpereseket is megtévesztette. Az építendő társasházban ígért lakástulajdon ellenében 9.075.000.-Ft-ot átvett, majd azt nem fizette meg, és a lakások megépítésének reális lehetősége sem állt fenn. A jogerős bírósági ítélet alapján megállapította, hogy az I. r. alperes jogellenes magatartása és az azzal okozati összefüggésben bekövetkezett kár megállapítható. A kár összege tekintetében arra volt figyelemmel, hogy az I. r. alperes a büntetőeljárás során lefolytatott szakértői bizonyítás eredményeként megállapított 9.075.000.-Ft felperesi teljesítésével szemben semmilyen bizonyítást nem ajánlott fel saját állításának alátámasztására. Annyi megállapítható volt, hogy az I. r. felperes különböző módon próbált a pénzének ellenértékéhez jutni, kísérletei azonban eredményre nem vezettek. Az I. r. alperes édesanyjával kötött adásvételi szerződés, továbbá az A. Kft. létrehozása, majd üzletrészének értékesítése során sem keletkezett a felpereseknél olyan vagyoni előny, amely a kárösszegeből a káronszerzés tilalmára figyelemmel levonandó lenne. Erre figyelemmel a módosított kereseti kérelemben megjelölt összeg tekintetében a Ptk.339. § (1) bekezdése alapján megalapozottnak ítélte a felperesek I. r. alperessel szembeni követelését.

A II és III. r. alperesekkel szembeni kereset elbírálása során a bíróság az irányadó bírói gyakorlatra figyelemmel először az elévülési kifogás tekintetében foglalt állást. Ennek során a Ptk.324. § (1), a 326. § (1) és (2) bekezdésére utalással kifejtette, hogy a felperesek több részletben fizették be a 9.075.000.-Ft-ot, az utolsó befizetés részükről 2005. december 5-én történt. A felperesek kára ekkor bekövetkezett. Az elévülés kezdete objektív tényről, a károsodás bekövetkeztétől függ és nem attól, hogy a károsult tudott-e a kára bekövetkezéséről. A felperesek kára azáltal következett be, hogy a 9.075.000.-Ft-ot megfizették, és ezen ellenérték fejében nem kapták meg a megvásárolt tulajdoni hányaduknak megfelelő lakásingatlanokat.

Megállapította az elsőfokú bíróság, hogy a felperesek részéről a károsodás felismerésére 2006. december 5-én került sor, amikor a Zala Megyei Földhivatal helybenhagyta a felperesek 4/96. tulajdoni hányadra vonatkozó bejegyzés iránti kérelmét elutasító elsőfokú határozatot. A felperesek vonatkozásában tehát 2006. december 5-ig nyugodott az elévülés, így a 2011. január 5. napján előterjesztett kereseti kérelem a III. r. alperessel szemben határidőben érkezett, nem évült el, így - a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Polgári Jogegységi Határozatának megfelelően - nem évült el a mögöttes felelős II. r. alperessel szemben sem.

A 2. számú (2005. május 30-án kelt) szerződésmódosítással okozati összefüggésben bekövetkezett kár tekintetében érdemben is alaposnak ítélte a felperesek II. és III. r. alperessel szembeni keresetét, figyelemmel arra, hogy a II. r. alperes olyan szerződés elkészítésében működött közre, amelynél a felperesek tulajdonszerzése eleve kizárt volt, hiszen több tulajdoni hányad került eladásra, ahány lakás volt. A II. r. alperes ezen szerződés szerkesztésénél az ingatlan tulajdoni lapját nem szerezte be, amely igazolta volna, hogy az ingatlan nem tehermentes. Ezáltal a III. r. alperes nem a Ptk.474. § (2), illetve az Ügyvédekről szóló 1998. évi XL törvény 1. §-a szerint, tehát nem a megbízó érdekeinek megfelelően járt el, nem segítette elő megbízója jogainak érvényesítését és kötelezettségeinek teljesítését, így a Ptk.318. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján az ezen szerződéssel érintett 4/96 tulajdoni illetőség arányában kártérítési felelősséggel tartozik. A II. r. alperes felelőssége a főkötelezett III. r. alperes felelősségéhez igazodik az 1998. évi XI. törvény 10., 67. és 69. §-a értelmében.

Az I. r. alperes fellebbezése az ítélet részbeni megváltoztatására, a 6.500.000.-Ft-ot meghaladó felperesi követelés elutasítására irányult. Álláspontja szerint egyértelműen bizonyítást nyert, hogy a felperesek tisztában voltak azzal, hogy a céget fel fogják számolni, és hogy összesen 6.500.000.-Ft-ot fizettek be.

A II. és III. r. alperesek fellebbezése az ítélet részbeni megváltoztatására, a velük szembeni kereset elutasítására irányult. Elévülési kifogásukat fenntartották, álláspontjuk szerint tévedett az elsőfokú bíróság, amikor az elévülést nem állapította meg, holott maga is úgy foglalt állást, hogy a kár 2005. december 5. napján bekövetkezett, míg a III. r. alperessel szemben a kereset csupán 2011. január 5-én került előterjesztésre. Fenntartották az elévülésre vonatkozó részletes elsőfokú nyilatkozataikat. Mindemellett vitatták a részükről megállapított jogellenességet is, álláspontjuk szerint ilyet a felperesek nem bizonyítottak, de meg sem jelöltek konkrétan. A felperesek maguk is tudomással bírtak az építő cég anyagi helyzetéről, éppen erre figyelemmel jöttek létre az utolsó szerződésmódosítások. Hivatkoztak arra is, hogy a felperesek nem tettek nyilatkozatot tekintetben, hogy mi lett a megszerzett tulajdoni illetőségük értékesítéséből befolyó vételárral.

A fellebbezés szerint a II. és III. r. alpereseket marasztaló ítélet túlterjeszkedett a kereseti kérelmen.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az ítélet fellebbezéssel támadott rendelkezéseinek helybenhagyására irányult. Az elsőfokú eljárás során előadott álláspontjukat változatlanul fenntartották.

Az I. r. alperes fellebbezése nem alapos, a II. r. alperes fellebbezése egészében, míg a III. r. alperes fellebbezése részben megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges bizonyítást lefolytatta, a peradatok okszerű mérlegelésével helyes tényállást állapított meg, az abból levont jogi következtetésével azonban az ítéletábra csak részben értett egyet.

Az I. r. alperest marasztaló rendelkezés jogalapjául – ahogy az elsőfokú bíróság is kifejtette – a bűncselekménnyel okozott kár megtérítése iránti, a Ptk.339. § (1) bekezdésén alapuló felelősség szolgált. Ezt az I. r. alperes fellebbezésében sem vitatta, csupán a marasztalási összeg leszállítását kérte. Fellebbezése azonban nem megalapozott, ugyanis az elsőfokú bíróság a peranyag – a teljes bizonyító erejű magánokiratokba foglalt szerződések, valamint a büntetőeljárás során lefolytatott szakértői vizsgálat eredménye – helyes értékelésével állapította meg a felperesek általi teljesítés 9.075.000.-Ft-os összegét. Az ítéletábra csupán kiemeli, hogy a felperesekkel megkötött szerződések szerint – figyelemmel arra, hogy a 2005. december 8-i előszerződés és december 23-i szerződés a felperesek nyilatkozata szerint összesen, és nem külön-külön 3.000.000.-Ft átadását rögzíti – az elsőfokú bíróság által megállapított összegű felperesi teljesítést igazolják. Az I. r. alperes az ezzel ellentétes állításait az ezirányú – a Pp.3. § (3) bekezdésének megfelelő - tájékoztatás és figyelmeztetés (26. számú végzés) ellenére sem bizonyította.

A III. r. alperessel szemben az Ütv.10. § (1) és 67. § (2) bekezdése, valamint a Ptk.318. § (1) bekezdése folytán alkalmazandó 339. § (1) bekezdésére alapított felperesi követelés elbírálása körében mindenekelőtt – ahogy arra az elsőfokú bíróság is rámutatott – az elévülés kérdésében kellett állást foglalni. Ehhez azonban nélkülözhetetlen annak meghatározása, hogy milyen jogellenes magatartást valósított meg a III. r. alperes (a II. r. alperes, mint tagja által), ezzel a magatartással okozati összefüggésben a felpereseknek milyen összegű káruk keletkezett, s legfőképp mikorra tehető a kár bekövetkezte, azaz az elévülés 5 éves határidejének kezdete.

Az elsőfokú bíróság a felróható károkozó magatartást atekintetben látta bizonyítottnak, hogy a II. r. alperes olyan adásvételi szerződés készítésében működött közre, amelynek alapján a tulajdon megszerzése eleve lehetetlen volt, figyelemmel arra, hogy kétszeres eladás történt. A bíróság ezen II. r. alperesi magatartást a 2. számú szerződésmódosítás (2005. május 30-án kelt szerződés) körében látta megvalósulni, ugyanakkor az ítéletábra álláspontja szerint ezen szerződés elkészítésével kapcsolatos II. r. alperesi magatartás és a felperesek kára között okozati összefüggés nem áll fenn. A 2. számú szerződésmódosítással érintett 4/96 tulajdoni hányad a felperesek javára ugyanis ingatlan-nyilvántartási bejegyzést nyert, függetlenül attól, hogy az eladó ezen tulajdoni illetőség fejében a majdan megépítendő társasházból egy olyan lakás átadására vállalt kötelezettséget, melyet korábban már H. J. és házastársa részére is eladni vállalt. A szerződésmódosítással érintett tulajdoni illetőség átruházására irányuló megállapodás a 2. számú szerződésmódosítás útján teljesedésbe ment, a vállalkozási jellegű kötelelem teljesítésének elmulasztása (a lakás megépítésének elmaradása) és az ezzel okozati összefüggésben fennálló felperesi károsodás a III. r. alperes (II.r. alperesen keresztül tanúsított) magatartásával nem hozható okozati összefüggésbe.

Ezzel szemben a III. r. alperes jogellenes felróható magatartása és a felperesek kára közötti okozati összefüggés a 2005. decemberi szerződések kapcsán állapítható meg. A 2005. december 8-i előszerződés és 23-i szerződés az ingatlan újabb 4/96 tulajdoni illetőségének átruházására és az ehhez tapadó, majdan megépítendő lakás átadására irányult. Az ebben megjelölt lakás megépítése is elmaradt, de ahogy az előbbi szerződés esetében, úgy e tekintetben sem terheli a szerződést készítő és ellenjegyző ügyvédet, illetőleg az ügyvédi irodát kártérítési felelősség, magatartása és a lakás

megépítésének elmaradása között okozati összefüggés nem állapítható meg. E szerződés alapján azonban nem került sor a tulajdoni hányad átruházására irányuló kötelezettség teljesítésére sem. Az elsőfokú bíróság által hivatkozott földhivatali határozatok ugyanis ezen szerződéssel, nem pedig a 2. számú szerződésmódosítással kapcsolatosan rendelkeztek a tulajdonjog bejegyzése iránti kérelem elutasításáról, mégpedig arra alapozva, hogy a még eladó tulajdonaként szereplő 18/96 illetőségre más személyek javára tulajdonjog fenntartással történő eladás ténye került feljegyzésre, ez pedig az adásvétel tárgyára elidegenítési és terhelési tilalmat keletkeztet, a tilalomba ütköző szerződés pedig semmis (Ptk.114. § (1) és (3) bekezdés). A III. r. alperes nevében eljáró II. r. alperes a fenti körülményeket nem észlelte, holott az ingatlan-nyilvántartási adatokból a megfelelő szakmai szabályok és az elvárható gondosság megtartása mellett azokat látnia kellett volna. Ennek elmulasztása folytán a tulajdonszerzés várható akadályáról nem tájékoztatta a felpereseket. A felperesek érdekét sértő, illetve azt kellően érvényre nem juttató gondatlan magatartása következtében a felperesek megkötötték a szerződést, és a szerződés (valamint az előszerződés) szerint kifizettek az eladónak 3 millió forint vételárelőleget. A III. r. alperes az ügyvédi megbízási szerződést hibásan teljesítette, olyan ingatlan adásvételi szerződés megkötésénél működött közre, amely alapján a megbízói tulajdonszerződése aggályos volt, és erre a körülményre a feleket nem figyelmeztette. Ezen magatartásával okozati összefüggésben bekövetkezett felperesi kár megtérítése iránti felelőssége tehát a III. r. alperesnek a Ptk.339. § (1) bekezdése alapján fennáll.

Az adott konkrét tényállás mellett ugyanakkor az elsőfokú bíróság ítéletében foglaltakkal szemben csupán 3 millió forint erejéig határozható meg ezen jogellenes felróható magatartással okozati összefüggésben bekövetkezett kár, hiszen 3 millió forint megfizetésére került sor e szerződés teljesítése körében anélkül, hogy annak ellenértékéért a tulajdonjog bejegyzésre került volna.

Helytálló az elsőfokú bíróságnak azon jogi álláspontja, hogy a felperesek kára egyéb forrásokból sem térült meg. Sem az Ú.J.-val kötött szerződés, sem a korábban megszerzett 4/96 tulajdoni illetőség A. Kft-nek való értékesítése, sem a Kft-ben való üzletrész értékesítése nem járt a felperesek kárának akár részbeni megtérülésével.

Az Ú.J.-val kötött adásvételi szerződéssel érintett ingatlant terhelő kötelezettségek folytán a felperesek a kárukat kompenzáló összeghez részben sem jutottak hozzá.

A korábban megszerzett 4/96 tulajdoni illetőség ellenértékének megfizetését az A. Kft arra az esetre vállalta, ha a lakások megépülnek, a felperesek lakást vásárolnak és ennek vételárába kerül majd a tulajdoni illetőség ára beszámításra. A lakások A. Kft általi megépítése és ennek megfelelően az ilyen tartalmú elszámolás azonban elmaradt. A csatolt iratokból az is megállapítható, hogy a Kft-ben az üzletrészt ugyan az I. r. felperes 1 millió forintért eladta, de a cég alapításakor ugyancsak 1 millió forintot fizetett üzletrésze fejében a törzstökébe.

Az ítéletábra nem osztotta az elsőfokú bíróság azon megállapítását, hogy a felperesek kára 2005 decemberében, tehát a 3 millió forint kifizetésével következett be. A szerződés megkötésekor az ítéletábra álláspontja szerint nem volt eleve lehetetlen szolgáltatásra irányuló az eladó részéről vállalt kötelezettség, az legfeljebb kétségesnek, illetve aggályosnak volt tekinthető. A korábbi – tulajdonjog fenntartással

történő – értékesítések tényének esetleges ingatlan-nyilvántartási törlését követően ugyanis az ekként „felszabaduló” tulajdoni illetőségre a földhivatalnak módja lett volna a felperesek tulajdonjogát ezen szerződés alapján bejegyezni. A felperesek kára tehát nem egy fizikai értelemben vett lehetetlenülés következtében, de nem is a szerződés megkötésével és a vételárelőleg kifizetésével egyidejűleg, hanem azzal következett be, hogy a földhivatal a tulajdonjogukat nem jegyezte be az ingatlan-nyilvántartásba a vételárrész megfizetése és a szerződés megkötése ellenére sem. A tulajdoni hányad átruházása, mint szolgáltatás jogi értelemben akkor vált lehetetlenné, amikor a földhivatal másodfokú határozata megszületett. A felperesek kára a Ptk.360. § (1) bekezdése értelmében ekkor (2006. december 5-én) vált esedékessé, a Ptk.326. § (1) bekezdése értelmében tehát ekkor kezdődött meg az elévülés, így a III. r. alperessel szembeni 2011. január 5-i igényérvényesítésre a Ptk.324. § (1) bekezdésében foglalt elévülési határidőn belül került sor a bíróság előtt.

A fentiekén túl az ítéletábra utal arra, hogy az elsőfokú bíróság az elévülés nyugvásának, illetve megszakadásának szabályait tévesen alkalmazta azzal, hogy az elévülés nyugvásának megszűnésétől számította az 5 éves elévülési határidőt, hiszen az elévülés nyugvása, illetőleg a nyugvás alapjául szolgáló akadály megszűnése nem jár az elévülés megszakadásával, és az elévülés újbóli megkezdődésével. Az elévülés nyugvása csupán arra teremt lehetőséget, hogy a jogosult az akadály megszűnésétől számított 1 éven belül, illetve 1 éves, vagy ennél rövidebb elévülési idő esetén 3 hónapon belül akkor is érvényesítheti követelését, ha az elévülési idő már eltelt, vagy abból 1 évnél, illetőleg 3 hónapnál kevesebb van hátra (Ptk.326. § (2) bekezdés). Amennyiben tehát a követelés esedékessé válik, az elévülés megkezdődik.

Helytálló az elsőfokú bíróság azon álláspontja, hogy amennyiben az Ütv.10. § (1) bekezdése szerinti kártérítési követelést az ügyvédi iroda vagyona nem fedezi, úgy a kárt okozó ügyvéd a követelésért a saját vagyonával korlátlanul felel. Az ügyvédet, mint az ügyvédi iroda tagját tehát mögöttes, az egyszerű kezeséhez hasonló felelősség terheli az ügyvédi iroda által okozott károk megtérítéséért. Osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon jogi álláspontját, hogy a mögöttes felelős jogosulttal kötött megállapodása a fő kötelezettre nem hat ki. Téves azonban az elsőfokú bíróságnak a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Polgári Jogegységi Határozatából levezetett azon jogi álláspontja, hogy a mögöttes felelősség járulékos jellege folytán a mögöttes felelős által a jogosulttal kötött megállapodás a jogosult és a mögöttes felelős jogviszonyára sem hat ki.

A mögöttes felelőssel szembeni követelés járulékos jellegéből nem következik, hogy a jogosult egyoldalú nyilatkozata vagy a jogosult és a mögöttes felelős ezirányú megállapodása folytán utóbbi felelőssége ne válhatna enyhébbé a főkötelezett felelősségénél.

A jogosult a mögöttes felelőssel szembeni jogáról érvényesen lemondhat. Ez a lemondás a főkötelezett jogviszonyára nem hat ki, de a mögöttes felelős kötelemből való szabadulását eredményezi.

A perbeli esetben tehát a II. r. alperes, mint mögöttes felelős (csakúgy mint az egyszerű kezes a követelés jogosultjával) a saját követelésére kiható hatállyal a

felperesekkel szemben ezen jogviszony keretei között hatályos, érvényes nyilatkozatokat tehetett és megállapodást köthetett.

Erre figyelemmel vizsgálta az ítélőtábla a másodfokú eljárás során az alperesek által már az elsőfokú eljárásban is hivatkozott és csatolt, továbbá a fellebbezésükben is felhívott, 2007. április 18-án kelt felperesi „elállási nyilatkozat” lehetséges joghatásait. Ennek keretében - tekintettel a felek másodfokú tárgyaláson tett egyező előadására is - megállapította, hogy a hivatkozott megállapodás az I. r. felperesnek a II. r. alperessel szembeni joglemondást tartalmazó nyilatkozatát foglalja magába. Ez az anyagi jogi nyilatkozat a Csjt.30. § (2) és (5) bekezdésében foglaltakra figyelemmel kihat a II. r. felperes által jelen perben érvényesített kártérítési követelésre is, hiszen a felperesek a perben a közös (Csjt.27. § (1) bekezdése szerinti házastársi közös vagyonnak minősülő) követelésüket együtt érvényesítették. Az I. r. felperes 2008. április 15-én kelt nyilatkozatában ugyan ezen nyilatkozatától elállt, illetve a kártérítési igényéről történő lemondását visszavonta, a joglemondást tartalmazó anyagi jogi nyilatkozat egyoldalú visszavonására ugyanakkor nincs jogi lehetőség. A felperesek ugyan hivatkoztak arra, hogy ezen nyilatkozatukat tévedésre alapítva megtámadták, ez irányú pert azonban nem indítottak, ilyen irányú kereseti kérelmet nem terjesztettek elő, holott nyilatkozatuk érvénytelenségének joghatályos megállapítására – tekintettel arra is, hogy a II. r. alperes a nyilatkozat tévedésre alapított visszavonásával nem értett egyet, azt nem ismerte el, a joglemondó nyilatkozatra hivatkozva továbbra is védekezett – csupán az ez irányú bírósági döntés útján kerülhetett volna sor. A Ptk.236. § (1) bekezdése szerint ugyanis a megtámadást nem elég a másik féllel közölni, azt a bíróság előtt kell érvényesíteni. Ennek hiányában a felperesi joglemondó nyilatkozat a II. r. alperessel szemben továbbra is érvényesnek és hatályosnak tekintendő, minek következtében a felperesek a II. r. alperessel szemben az Ütv.69. § (2) bekezdése szerinti mögöttes felelősség alapján követelést nem érvényesíthetnek. Tévedett tehát az elsőfokú bíróság, amikor a II. r. alperest – a III. r. alperessel mögöttesen – marasztaló rendelkezést hozott a felperesek javára.

Az ítélőtábla a fentebb kifejtettekre figyelemmel a Pp.253. § (2) bekezdése alapján az I. r. alperes marasztalását azzal a pontosítással hagyta helyben, hogy az a felperesek, mint egyetemleges jogosultak javára szól. A III.r. alperes – az I. r. alperessel egyetemleges – kötelezését 3 millió forintra és kamataira szállította le, a II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetet pedig elutasította.